

ΔΑΝΕΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ένα γνωστικό διάλειμμα

Πριν γίνουμε ο εαυτός μας, γινόμαστε όλοι οι άλλοι.

Γονείς.

Δάσκαλοι.

Φίλοι.

Αφεντικά.

Σύντροφοι.

Ο κόσμος είναι γενναιόδωρος με τις ταυτότητες.

Προσφέρει χιλιάδες έτοιμες εκδοχές του ποιοι πρέπει να γίνουμε.

Ένας καλός γιος.

Ένας αξιοσέβαστος άντρας.

Ένας επιτυχημένος επαγγελματίας.

Ένας αξιόπιστος σύζυγος.

Οι ανταμοιβές είναι προφανείς.

Επιδοκιμασία.

Αναγνώριση.

Το ανήκειν.

Το κόστος είναι λιγότερο ορατό.

Απόσταση.

Η απόσταση ανάμεσα σε αυτό που είσαι και σε αυτό που υποδύεσαι.

Όταν ήμουν νεότερος, η παράσταση έμοιαζε εκπληκτικά με την επιτυχία.

Έμαθα πώς να προσαρμόζομαι.

Πώς να ταιριάζω.

Πώς να μιλώ τη γλώσσα που περίμεναν σε κάθε δωμάτιο.

Ήταν μια ικανότητα που μου άνοιξε πόρτες σε όλη μου τη ζωή.

Κι όμως κάθε δανεικό πρόσωπο ερχόταν με ένα μικρό χρέος.

Ένα χρέος που πληρωνόταν σε αυθεντικότητα.

Κομμάτι κομμάτι.

Τίποτα δραματικό.

Καμία καταστροφή.

Η διάβρωση έγινε αθόρυβα.

Όπως το νερό ξαναπλάθει την πέτρα.

Όπως τα χρόνια ξαναπλάθουν τη βεβαιότητα.

Κοιτάζοντας πίσω, καταλαβαίνω ότι οι περισσότεροι άνθρωποι δεν παγιδεύονται από την αποτυχία.

Παγιδεύονται από την επιτυχία.

Η επιτυχία κάνει τον λάθος δρόμο δύσκολο να τον εγκαταλείψεις.

Το χειροκρότημα γίνεται τεκμήριο.

Τα επιτεύγματα γίνονται απόδειξη.

Ο ρόλος γίνεται ταυτότητα.

Και τελικά η μάσκα δέχεται περισσότερη φροντίδα από τον άνθρωπο που τη φορά.

Αυτή η συνειδητοποίηση δεν ήρθε ξαφνικά.

Ήρθε σε θραύσματα.

Μέσα στα χρόνια.

Μέσα από χώρες.

Μέσα από σχέσεις.

Μέσα από μακριές περιόδους σιωπής.

Όμως τα θεμέλια είχαν χτιστεί πολύ νωρίτερα.

Χτίστηκαν εκείνα τα πρώτα χρόνια, όταν έμαθα ότι η αποδοχή μπορούσε να κερδηθεί αν γινόμουν ό,τι χρειάζονταν οι άλλοι.

Ο κόσμος χειροκρότησε.

Η μάσκα ευημέρησε.

Το πρόσωπο περίμενε.

Υπομονετικά.

Τη σειρά του να μιλήσει.

Ferdinando